

kdy nastala stagnace v obchodě, což by mohlo nasvědčovati pouhým přechodným obtížím v placení, pouhému váznutí obchodu, avšak nemuselo by ještě znamenati neschopnost placení po rozumu §u 486 tr. zák. Ovšem praví pak rozsudek dále, že v roce 1923 a 1924, kdy byli stěžovatelé žalováni a exekvováni, byli si vědomi a museli si býti vědomi své neschopnosti platební; při tom však nelze přehlédnouti, že není možno označovati všechny dluhy udělané v roce 1923, jak rozsudek činí, za dluhy uzavřené po nabyté vědomosti o neschopnosti platební, nýbrž nutno stanoviti a zjistiti přesněji, ve kterém období roku 1923 nabyli obžalovaní této vědomosti; pouze dluhy po té udělané bylo by pak lze po případě označiti za dluhy trestně udělané, předpokládajíc ovšem, že se jimi stav passiv změnil podstatně ke škodě věřitelů. Nutno pak dále, jak již uvedeno, zjistiti, že a kdy škoda nastala a v čem pozůstávala, že vzhledem k tomu byl návrh na zahájení vyrovnávacího řízení po případě opožděný a že tím rovněž nastalo poškození věřitelů.

Pokud jde ještě zvláště o obžalovaného Antonína B-a, uvádí nalézací soud, že nepřihlížel k obhajobě obžalovaného, že v rozhodné době neměl vlivu na správu firmy L. a B., že v rozhodné době vedl závod sám obžalovaný Rudolf L., poněvadž prý Antonín B. jako veřejný společník protokolované firmy byl povinen, vyvíjeti činnost obchodní s péčí řádného obchodníka a zejména též starati se o chod oné společnosti. Neučinil-li tak, jest prý na úpadku firmy, o jejíž nezpůsobilosti placení věděl a věděti musel, a zároveň i na trestním zavinění této plně spoluzodpovědný. Ježto však nalézací soud na jiném místě rozhodovacích důvodů zjišťuje, že obžalovaný Antonín B. vstoupil do firmy L. a B. dne 1. července 1922 a koncem roku 1922 nastoupil místo úředníka elektrárny v T., při čemž ovšem zůstal nadále veřejným společníkem firmy, jest na snadě domněnka, že nalézací soud u obžalovaného B-a zaměňuje skutečně vědomí o neschopnosti platební, jak je předpokládá § 486 čís. 2 tr. zák., s pouhou jeho nedbalostí, pro niž vědomí toho nenabyl. Nezjišťujeť rozsudek, že obžalovaný B. skutečně věděl o žalobách a exekucích, podaných a vedených v letech 1923 a 1924, — kdy on již dlel na Slovensku, — na firmu, jejímž byl veřejným společníkem. Nevyšlo tedy ohledně něho na jevo, zda, jsa sice jako veřejný společník povinen zastupovati společnost a vésti její záležitosti, tak v rozhodné době také skutečně činil a zda byl o pravém stavu firmy dostatečně zpraven, by mohl posouditi, zda při platebních obtížích firmy jde o pouhé přechodné váznutí placení či o skutečnou neschopnost platební, jak ji předpokládá trestný čin mu za vinu daný. Z těchto důvodů bylo zmateční stížnosti i v tomto směru vyhověti a zrušiti i rozsudkový výrok, jímž byli oba stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle §u 486 čís. 2 tr. zák., a ježto zrušovací soud pro nedostatek potřebných zjištění ve směrech shora vytčených nemůže sám ve věci rozhodnouti, bylo podle §u 288 čís. 3 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2521.

Podmíněně odsouzení (zákon ze dne 19. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Pro řešení otázky, zda se odsouzený ve zkušební době osvědčil (§ 8 odst. druhý zákona), rozhodují výhradně jen skutečnosti, spadající v dobu zkušebnou (chování se odsouzeného v době té).

(Rozh. ze dne 29. října 1926, Zm II 335/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 29. prosince 1923 byl porušen zákon v předpisu druhého odstavce §u 8 zákona ze dne 19. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., usnesení to se zrušuje a onomu soudu se ukládá, by se o tom, zda se odsouzený v době zkušebné osvědčil a zda naříditi jest výkon odloženého trestu, znovu usnesl.

D ů v o d y:

Usnesením krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 29. prosince 1923 bylo ve smyslu §u 8 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. vysloveno (zjištěno), že se odsouzený v dvouleté době zkušebné, povolené mu rozsudkem ze dne 16. června 1921, neosvědčil, a byl zároveň nařízen výkon trestu, tímto rozsudkem podmíněně odloženého. Na odůvodněnou usnesení se uvádí, že obžalovaný byl rozsudkem téhož soudu ze dne 18. října 1922, pokud se týče rozsudkem mor. sl. vrchního zemského soudu v Brně ze dne 24. listopadu 1922 odsouzen nepodmíněně pro zločin nedokonané krádeže, spáchaný dne 14. prosince 1920, a že soud má za to, že by mu v rozsudku ze dne 16. června 1921 podmíněný odklad trestu nebyl býval povolen, kdyby tato druhá krádež byla bývala nalézacímu soudu známa. Usnesení samo, totiž jeho výrok, že se odsouzený v době zkušebné neosvědčil, dále výslovná citace §u 8 zákona o podmíněném odsouzení a okolnost, že k usnesení došlo po uplynutí doby zkušebné, která se skončila dne 16. června 1923, nasvědčují tomu, že soud zamýšlel učiniti usnesení ve smyslu druhého odstavce §u 8 zákona. Jediný doklad neosvědčení se odsouzeného spatřuje pak usnesení v tom, že byl rozsudkem, vynesným po rozsudku, o jehož odklad jde, tedy v době zkušebné, odsouzen pro jiný čin trestný. Tento čin trestný byl odsouzeným spáchán již dne 14. prosince 1920, tedy před tím, než byl vynesen rozsudek ze dne 16. června 1921. Pro řešení otázky, zda se odsouzený v době zkušebné osvědčil, mohou však býti směrodatnými výhradně jen skutečnosti, spadající v dobu zkušebnou, především arci chování se odsouzeného v době té. Tomu nasvědčuje již ustanovení druhého odstavce §u 1 zákona o podmíněném odsouzení, podle něhož pokládá se za to, že vinník podmíněně odsouzený nebyl odsouzen, osvědčil-li se v době zkušebné. Také usnesení podle druhého odstavce §u 8 zákona činí soud po uplynutí doby zkušebné o tom, zda se odsouzený v době té osvědčil. Nepřímý doklad správnosti tohoto hlediska skytá dále předpis druhého odstavce §u 18 zákona, podle něhož dlužno dodatečně naříditi výkon odloženého trestu nebo jeho zbytku, dojde-li do roka po době zkušebné k trestnímu řízení

pro zločin, spáchaný v době zkušebné, jakmile je vinník odsouzen. Usnesením ze dne 29. prosince 1923 soud tudíž vlastně nerozhodl otázku, zda se odsouzený osvědčil v době zkušebné, nýbrž zrušil ve skutečnosti dodatečně pravoplatný výrok rozsudku ze dne 16. června 1921, jímž byl odsouzenému povolen podmíněný odklad trestu, uloženého mu tímto rozsudkem. Učinil tak podle důvodů usnesení proto, že odsouzený byl odsouzen jiným rozsudkem, vynesným sice za doby zkušebné, však pro trestný čin, spáchaný před rozsudkem, o jehož odklad šlo. Jde tu tedy o případ, upravený druhou větou §u 6 čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení, ve kterém soud, vynášející pozdější rozsudek, rozhodne o tom, mají-li býti vykonány oba tresty či má-li býti podmíněně odložen také trest dodatečně prisouzený. Tímto soudem byl však v souzeném případě soud, který vynesl rozsudek ze dne 18. října 1922, nikoli tedy soud (samosoudce), jenž vynesl rozsudek ze dne 16. června 1921. Bylo tudíž zmateční stížností podle §u 33 tr. ř. vyhověti a podle §u 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2522.

Zásada §u 134 tr. ř. o příčinné souvislosti platí i pro případy těžkého poškození na těle (§ 152 tr. zák.).

Chování se poškozeného, jímž bylo zranění zhoršeno (způsobena infekce), přerušuje příčinnou souvislost jen, bylo-li neseno úmyslem, by stav pachatelem přivoděný se zhoršil; nestačí v tom směru ani hrubá nedbalost.

(Rozh. ze dne 30. října 1926, Zm I 301/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 19. dubna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle §§ů 152, 155 písm. b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost namítá s hlediska důvodu zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a), pokud se týče čís. 10 tr. ř., že otrava krve, přivoděná infekcí rány, způsobené obžalovaným K-ovi prokousnutím prstu, nebyla v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného, nýbrž byla způsobena jen nedbalostí poškozeného tím, že do rány na prstu vnikla nečistota buď z vody, ve které poškozený ránu vymýval, nebo z obkladů starého octanu hlinitého, které si poškozený, neporadiv se s lékařem, na otevřenou ránu dával. Vývody stížnosti neprovádějí ony hmotně-právní důvody zmatečnosti po zákonu; neboť stížnost nedrží se skutkových zjištění napadeného rozsudku, nýbrž vychází ze skutkových předpokladů rozsudkem nezjištěných (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Napadený rozsudek zjišťuje sice, že K. si ránu vymyl a obvázal, nezjišťuje však,